

陶工の少年
禪

Ryo wil een dappere krijger worden.
Zijn droom is het begin van een reis
vol bijzondere ontmoetingen.

De zoon van de pottenbakker

TONY MITTON

TONY MITTON

De zoon van de pottenbakker

Vertaald door Marije Kok

UITGEVERIJ
CALLENBACH

Ik ben nu een oude man, dus de mogelijkheid bestaat dat ik in de huidige tijd wat uit de toon val. Binnenkort zal mijn leven voorbij zijn en ligt het lot van de wereld in andermans handen. Nu al kijken jongere mensen me aan om enkel een overblijfsel te zien, een wezen dat weinig te zeggen heeft tegen de wereld van vandaag. Maar ik heb een verhaal te vertellen. En ik voel de behoefte om het op te schrijven, zodat het misschien nog enige kans van overleven heeft. Want ik denk dat het waarheden bevat die erkend moeten worden, die van nut zijn voor iedereen, waar en wanneer dan ook. Dit verhaal speelt zich af in het verleden, in een tijd waarin waarden en gewoonten anders waren, maar ik geloof dat de boodschap die erin te vinden is nog steeds relevant kan zijn voor degenen die nu leven, en zelfs voor degenen die in toekomstige tijden zullen leven. Heb geduld met mij. Want hoewel mijn schrijfstijl ouderwets is, vind je in mijn verhaal misschien wel meer dan enkel vermaak. Zoals in vele verhalen staat er een held centraal. En we zijn natuurlijk allemaal de held van ons eigen verhaal. Dus hoewel je in eerste instantie

misschien zult denken dat deze held maar weinig met jou gemeen heeft, bestaat de kans dat zijn ervaringen je gedurende het verhaal meer zullen raken dan je had verwacht.

Maar als de woorden opgeschreven dienen te worden, laat me dan nu beginnen. Laat me proberen om, zo goed als ik kan, je het verhaal te vertellen van de zoon van de pottenbakker.

Hoofdstuk één

Ryo was de zoon van een pottenbakker. Hij woonde in een klein huisje in een afgelegen dorp in de bergen van Oud-Chazan. Zijn vader had een kleine werkplaats gebouwd tegen één van de zijanten van het huis. Daar vormde hij zijn potten, vlak bij de plek waar hij zijn ovens bouwde als het tijd was om ze te bakken. Hij was een goede pottenbakker, een bekwame pottenbakker, en mensen kwamen van heinde en verre om zijn waren te kopen. Er werd gezegd dat zijn potten die ‘speciale essentie’ hadden die goede potten nodig hadden, die meer van ze maakte dan gewone potten voor dagelijks gebruik. Ze waren nuttig, natuurlijk. Ze waren nodig. Maar ze werden ook beschouwd als iets moois. Sommige mensen kochten ze om in hun heilige alkoof te zetten, een kleine nis in hun huis waar een enkele vaas een eenvoudige bloesemtak zou kunnen bevatten,

met erboven enkele gekalligrafeerde tekens aan de muur. Deze alkoven waren er om hen eraan te herinneren dat ze deel uitmaakten van de natuur, dat ze niet gescheiden waren van de dingen om hen heen. Zelfs de potten die ze gebruikten voor eten, drinken en andere doeleinden waren gemaakt van klei, water en vuur, van de natuurlijke processen van de aarde waarop ze leefden, de aarde waarop ze hun voedsel verbouwden, de stevige aarde die ze onder hun voeten voelden op alle plekken waar ze toevallig rondliepen. Takumi, Ryo's vader, wist dit allemaal en stak het grootste deel van zijn energie in het maken van potten en ander aardewerk. De rest van zijn aandacht ging naar zijn gezin, naar Ryo, zijn zoon. En naar Emi, zijn vrouw, en Hana, zijn dochter.

Op een bepaalde manier had Ryo dus geluk. Hij had altijd genoeg te eten, een warme plek om te leven en slapen, kleren om te dragen en mensen in de buurt die van hem hielden. Zijn leven was eenvoudig, maar het was veilig en goed.

Ik begin zijn verhaal op zijn twaalfde. Hij zit net op die leeftijd waarop hij van een jongen in een man begint te veranderen. In sommige opzichten is hij nog een kind, maar hij heeft een groeiend besef van het volwassen leven dat voor hem ligt. Al enige tijd helpt hij zijn vader in de werkplaats, waar hij de kunst van het pottenbakken leert kennen. Waar de klei vandaan komt, hoe die klaargemaakt moet worden, hoe je met behulp van een

pottenbakkersschijf een klomp klei langzaam maar zeker tot een pot kunt draaien die het waard is om in een oven gebakken te worden. Hoe je een glazuur mengt om de pot vervolgens mee te beschilderen. En ook de beginselen van die meest verfijnde kunst: hoe je een oven bouwt en een vuur aan de gang houdt dat klei in gebakken en geglazuurd aardewerk verandert.

Zijn vader kon zien dat hij de vaardigheden, of liever gezegd, de rechtschape aard had die hem na verloop van tijd in staat zou stellen een goede pottenbakker te worden. Hij had het misschien zelfs wel in zich om een geweldige pottenbakker te worden. Maar dat zou afhankelijk zijn van tijd, werk, intentie en andere dingen die lastiger te voorspellen waren. Daarbij was Takumi een man van enige wijsheid. Hij wist hoe belangrijk het was om in het nu te leven en niet te veel aan de toekomst te denken. Natuurlijk moest hij voor zijn gezin zorgen. Hij moest verstandig zijn. Maar hij wist dat hij niet te veel mocht verlangen, zelfs niet te veel als vanzelfsprekend mocht zien, vooral niet als het om andere mensen ging, die, zoals altijd, onvoorspelbaar bleven. Zelfs de mensen die we het beste kennen kunnen ons soms verrassen met hun plotselinge beslissingen en onverwachte wendingen. Dus hij wist dat zelfs hij, Ryo's eigen vader, die Ryo van kinds af aan had opgevoed, die vol liefde en aandacht over hem had gewaakt, niet kon voorspellen welke koers Ryo's leven zou nemen.

Ryo's moeder, Emi, was kalm, elegant en welgema-
nierd. Ze was ook knap, maar dat viel Ryo nauwelijks op.
Kinderen hebben de neiging om hun huis en ouders als
vanzelfsprekend te beschouwen. Zo is het nou eenmaal,
daar groeien ze mee op, dat is wat ze weten. Hoe zou het
anders dan 'normaal' kunnen zijn? Pas als er iets misgaat,
als er iets verschrikkelijks gebeurt, beginnen kinderen na
te denken over hun situatie of hun familieleden.

Emi zorgde voor het huishouden en onderhield een
klein tuintje achter het huis, waar ze groenten kweekte
en een paar bloemen liet groeien voor in de alkoof van
het gezin. Ze hield ook kippen, voor hun eieren of voor
het vlees, mochten ze stoppen met leggen. Maar dat was
niet het enige wat ze deed. Om het inkomen van haar
man wat aan te vullen, bood ze reizigers thee en rijst
aan in ruil voor een paar munten. Er leidde een weg
dwars door het dorp, dus er kwamen geregeld reizigers
voorbij. Als ze het bord boven de deur van Takumi de
Pottenbakker zagen, stopten ze vaak maar al te graag
voor een korte pauze en wat thee. In de zomer zaten ze
in de schaduw onder de rieten luifel. 's Winters kwamen
ze de eenvoudige voorkamer in om zich op te warmen
bij het kleine houtskoolvuur dat daar brandde.

En Ryo's zusje, Hana, hoe zat het met haar? Toen
Ryo twaalf was, was zij nog maar net negen, dus er zat
drie jaar verschil tussen hen. Ze waren dol op elkaar.
Maar het verschil in leeftijd en het feit dat hij een jon-
gen was en zij een meisje was genoeg om een afstand

tussen hen te creëren. Ryo volgde zijn vader, terwijl Hana dicht bij haar moeder bleef. Zo ging het in die tijd. Jongens moesten mannen worden en meisjes moesten vrouwen worden, en zo werd hun leven van tevoren al voor hen vastgelegd. Of dat beter was dan het nu is, kan ik niet zeggen. Maar zo ging het vroeger, op het moment waarop mijn verhaal zich afspeelt.

Het was deze wereld van geaccepteerde orde die de Vreemdeling binnenstapte. Hij werd niet verwacht. Hij kwam gewoon op een dag het dorp binnen lopen, als één van de vele reizigers die toevallig door het dorp heen trokken. Achteraf gezien zouden Ryo, zijn moeder en zijn zusje misschien kunnen denken: ja, hij wás anders dan anders, met een zekere waardigheid en kalmte die ongebruikelijk waren voor iemand die zo eenvoudig gekleed ging. Maar aan de andere kant waren rondtrekkende dichters, kluizenaars en wijzen in onze cultuur, zeker in die tijd, helemaal niet zo ongewoon. Zij omarmden een leven van wat ook wel ‘verfijnde armoede’ werd genoemd, wat wil zeggen dat ze uiterlijke rijkdom van materiële zaken vermeden, maar in plaats daarvan een soort innerlijke rijkdom van hart, geest en ziel ontwikkelden. In zekere zin waren ze als monniken, dus je zou ze religieus kunnen noemen. Maar ze behoorden tot geen enkele orde. Ze dienden geen god. Het waren individuen die zich vrij door de wereld bewogen, door de kosmos, zoals ze zelf zouden zeggen, want dat is de manier waarop zij de wereld beschouwden.

De Vreemdeling zat stilletjes in de schaduw onder de luifel van zijn kom gerstthee te nippen toen de rovers verschenen. Hun zwaarden en messen kletterden tegen hun wapenrusting terwijl ze het dorp binnen kwamen paraderen. Ze hadden lang, warrig haar, hun baarden waren onverzorgd en ze zagen er woest en beangstigend uit. Je kon bijna voelen hoe het dorp zelf van schrik achteruitdeinsde.

Het waren er drie, maar het hadden er zo tien kunnen zijn. Het was hun vak om angst te zaaien en dat deden ze met groot succes. Hun gebaren waren groots, hun stemmen luid, zelfs hun gezichtsuitdrukkingen waren indrukwekkend. En ze overtuigden elke toeschouwer ervan dat het niet goed zou aflopen met iedereen die hen ook maar een strobreed in de weg zou leggen.

Midden op de weg, in het centrum van het dorp, namen de drie straatrovers hun positie in. Ze keken woest om zich heen. Het was duidelijk hun bedoeling om de dorpelingen te intimideren. De grootste van de drie, die de leider leek te zijn, begon te praten, waarbij hij zich langzaam omdraaide om iedereen binnen gehoorsafstand aan te spreken.

‘Breng ons jullie geld en alles wat van enige waarde is. En breng ons eten. Leg het hier voor ons op de grond neer. Als jullie ons genoeg brengen, dan blijven jullie ongedeerd tot de volgende keer dat we langskomen. Maar laat ons niet wachten. Wij zijn geen geduldige mannen. Ga nu, en snel.’

Toen hij uitgesproken was, leek het dorp vervuld van een diepe stilte. Even gebeurde er helemaal niets. Het was een stilte die werd voortgebracht door angst en onzekerheid. Niemand wilde het opnemen tegen de straatrovers. Maar plotseling werd de stilte doorbroken door één enkel woord, luid en duidelijk, als een kiezelsteen die in een vijver werd gegooid. De stem galmde, vastberaden en zelfverzekerd, en golfde over het zwijgende dorp.

‘Nee!’

Iemand snakte naar adem. Of misschien waren het meerdere dorpingen tegelijk, waardoor het klonk als een collectieve hap naar lucht. Maar er klonk ook een verontwaardigd gegrom dat van de straatrovers zelf kwam.

‘Wat?’ snauwde de leider van de rovers. ‘Wie durft mij te trotseren? Kom tevoorschijn en vecht met me, als je durft.’

Het bleef doodstil. Niemand bewoog. Een heel licht briesje deed de luifels voor de huisjes ruisen, waardoor de stilte onder de afwachtende dorpingen alleen maar intenser werd. Wie had er gesproken? Wie had zo zelfverzekerd gereageerd op de woorden van de rovers?

‘Kom onmiddellijk tevoorschijn, anders kiezen we een dorping uit die we hier ter plekke zullen vermoorden. Kom naar voren en laat jezelf zien.’

Een eenvoudige figuur stapte soepel naar voren en liep over de zandweg in de richting van de straatrovers.

Ryo realiseerde zich dat het de Vreemdeling was, die stilletjes was opgestaan en de schaduw van hun luifel had verlaten om de rovers te confronteren. Ryo wilde zeggen: ‘Nee, dit zijn straatrovers. Ze zullen je verwonden of vermoorden. Ze zijn wreed en gemeen.’ Dat was wat zijn vader altijd tegen hem had gezegd. En nu wilde hij deze waarschuwing doorgeven aan de Vreemdeling. Maar de woorden bleven in zijn keel steken, en bovendien stond de Vreemdeling inmiddels recht tegenover de straatrovers, nog maar een paar passen van hen verwijderd.

Het leverde een vreemd maar intens beeld op, een beeld dat Ryo nooit meer zou vergeten. De drie sterke mannen, groot en harig en tot de tanden bewapend met gevaarlijke messen en zwaarden. Met daar tegenover de tengere, bescheiden figuur van de eenvoudige man, gekleed in de haveloze mantel van een zwerver. Het was oneerlijk. De Vreemdeling leek totaal niet tegen hen opgewassen. De rovers zagen er zo massief uit, zo zwaar, zo sterk, terwijl de Vreemdeling wel een schaduw leek, een mistflard die elk moment weggeblazen kon worden door de wind.

Maar hij keek hen recht aan, alsof hij totaal niet onder de indruk was van hun agressie. En heel rustig herhaalde hij het woord dat hij al eerder had gezegd: ‘Nee.’

De ogen van de leider werden groot. Zijn mond viel open. Hij draaide zich om naar zijn kameraden. Toen begon hij te lachen. Een harde lach die vanuit zijn buik kwam.

‘Dit is de dorpsgek. Het mag duidelijk zijn dat deze arme idioot niet weet in wat voor situatie hij zich bevindt. Maar we zullen hem toch een lesje moeten leren, al was het maar om de rest duidelijk te maken dat het menens is...’

‘Nee!’ herhaalde de Vreemdeling, deze keer iets luidder zodat alle toeschouwers hem konden horen.

Nu begon de leider van de rovers boos te worden. ‘Ik heb genoeg van deze dwaasheid. Je hebt er zelf om gevraagd.’

Met de beweging van een ervaren strijder trok hij zijn zwaard. Hier stond een man die wist hoe hij met wapens om moest gaan, een specialist. En toch lukte het hem niet zijn doel te raken toen hij snel en nauwkeurig uithaalde naar het hoofd van de Vreemdeling. Hij verloor zijn evenwicht en struikelde onhandig naar voren. De Vreemdeling had zich op het laatste moment zo snel bewogen dat het zwaard hem had gemist. Er klonk een verbaasd gemompel vanuit de toekijkende menigte en de twee handlangers van de rover keken geschrokken op.

Maar de roverleider was nu echt razend. Hij hervond zijn evenwicht en richtte zich woedend tot zijn tegenstander. Hij stapte op hem af en haalde nogmaals uit met zijn zwaard. Wat Ryo toen zag deed hem compleet versteld staan. De Vreemdeling zette simpelweg een behendige stap opzij, plaatste zijn voet bij die van de rover en gaf hem met beide handen een stevige duw.

De rover ging neer in een gekletter van wapens en wapenrusting en zijn zwaard viel uit zijn hand. De Vreemdeling reageerde snel en veegde in één beweging het zwaard van de grond. Hij zette het zwaard op de keel van de straatrover, als een slang die elk moment kon toeslaan. De handlangers van de rover hadden hun eigen zwaard getrokken, maar de Vreemdeling wierp hun een waarschuwende blik toe.

‘Jullie zijn met z’n drieën, maar ik kan er negen hebben voor ik in de minderheid ben. Ik adviseer jullie om niet deel te nemen aan dit gevecht. Ik kan vanaf hier zien dat jullie niet tegen mij zijn opgewassen. Kijk, zelfs jullie voeten staan verkeerd. Jullie balans is verschrikkelijk.’ Hij knikte naar de rover die het dichtst bij hem stond. ‘Ik zou jou in drie bewegingen neer kunnen halen.’ Hij knikte naar de andere. ‘En jou in nog twee meer. Ik weet hoe jullie vechten. Stel me niet op de proef.’

Van onder de luifel keek Ryo toe. Hij stond versteld. De Vreemdeling had zich zo sierlijk bewogen, meer als een danser dan als een krijger. Ja, het leek wel alsof hij naar een dans keek, zoals de man met absolute precisie bewoog. Waar deed het hem aan denken? Ah, dat was het. Het leek wel een beetje op de manier waarop zijn vader van een homp klei een prachtige pot of vaas wist te maken. Het was een ogenschijnlijk moeiteloze elegantie die vanuit het niets leek op te duiken. Maar toch wist het iets te creëren vanuit dat niets.

En nu was de Vreemdeling aan het woord. Hij sprak de straatrovers aan. Hij schreeuwde niet naar ze, intimideerde ze niet en wees ze zelfs niet terecht. Hij sprak duidelijk en gelijkmatig.

‘Wees verstandig. Ik ben maar alleen, maar ik kan voor meer mensen zorgen. Meer mensen die weten hoe ze moeten vechten zoals ik. Stel ons niet op de proef. Je zult verliezen. Dit dorp staat onder onze bescherming. We zullen hier niet zijn, maar we zullen wel luisteren. Als we horen dat jullie dit dorp op welke manier dan ook hebben lastiggevallen, komen we achter jullie aan. En we komen in stilte, onopvallend, vanuit de schaduw. Je zult ons niet horen aankomen totdat onze messen op jullie keel staan. Jullie zullen nergens veilig zijn. Dit is een waarschuwing, geen bedreiging. Verbeter jezelf. Probeer op een eerlijkere manier te leven. Degeenen die met het zwaard leven zullen spoedig sterven door het zwaard. Blijf uit de problemen.’

‘Wie ben jij?’ mompelde één van de rovers ongemakkelijk. ‘Waar kom je vandaan?’

‘Sommigen noemen ons de “Verborgenen”. Je zult ons niet kunnen vinden. Maar je kunt ons overal tegenkomen, zoals vandaag. Pak jullie wapens en ga. Gebruik ze voor iets beters dan het bang maken van arme, hardwerkende dorpingen.’

De straatrovers zagen er niet blij uit. Ze waren voor schut gezet ten overstaan van het hele dorp en waren nog steeds van slag omdat ze iemand hadden ontmoet

die zo veel beter kon vechten dan zij. Ze voelden zich belachelijk gemaakt. Iedereen keek hen na terwijl ze zacht mopperend het dorp uit sloften.

Toen ze na een bocht in de weg uit het zicht verdwenen, draaiden de mensen zich om naar de Vreemdeling om hem te bedanken en te eren. Maar hij was verdwenen. Hij was weggeglipt toen de blikken van de dorpelingen nog waren gericht op de zich terugtrekkende figuren van de drie straatrovers.

Ryo draaide zich om om te kijken of hij de Vreemdeling misschien de andere kant op zag lopen, over de enige weg die door het dorp leidde. Maar daar was hij ook niet. Vreemd. Ah, het bergpad, dacht hij. Hij heeft het bergpad genomen. Hoe wist hij daarvan af? Alleen de dorpelingen kenden dat pad. Hoe had hij het gevonden?

Ryo glipte door de opening tussen twee huisjes en rende snel het bergpad op. Zijn voeten kenden dit pad. Hij zou het met zijn ogen dicht kunnen rennen, wat hij ook wel eens had gedaan als spelletje met de andere dorpskinderen toen hij jonger was. Maar vandaag hield hij zijn ogen wijd open en speurde hij de omgeving af naar een glimp van de Vreemdeling.

En toen zag hij hem. Die tengere, soepele gestalte, zo eenvoudig gekleed, zo onopvallend, terwijl hij over het kronkelende pad de heuvel op liep. Wie zou hebben geraden dat iemand, maar vooral een onbeduidend persoon als hij, zoveel vaardigheden en kracht kon bezit-

ten? Hij zag eruit als een gewone reiziger, op een gewone dag, op een gewoon pad.

‘Hé, meneer! Wacht op mij. Blijf alstublieft staan!’ Ryo hoorde zijn stem al over het pad galmen voor hij ook maar had bedacht wat hij wilde zeggen of doen.

Heel even bleef de gestalte staan, maar toen liep hij verder het pad op.

‘Meneer, alstublieft. Ik ben het, de zoon van de pottenbakker. Uit het dorp waar u bent gestopt voor thee. Blijf alstublieft even staan.’

De gestalte kwam tot stilstand en draaide zich langzaam om naar de jongen die over het pad naar hem toe kwam. Hij wachtte in stilte, roerloos. Ryo bleef ook even staan. Nu de Vreemdeling was gestopt met lopen, realiseerde Ryo zich plotseling dat hij niet zo goed wist wat hij tegen hem moest zeggen. Hij wist alleen dat hij meer te weten moest komen over deze man, deze vreemdeling, over waar hij vandaan kwam, over hoe hij kon wat hij kon... Ja, dat was het. Ryo wilde weten waar hij zulke vaardigheden kon leren. Ryo wilde de kracht die hij bij deze man had gezien zelf óók begrijpen en beheersen. Ryo wilde zijn zoals hij. Hoe kon hij dat bereiken? Waar kon hij heen om het te leren? Wat moest hij doen?

Ryo's gedachten wervelden door zijn hoofd. Dus flapte hij de eerste woorden eruit die in hem opkwamen. ‘Neem me met u mee. Leer me te zijn zoals u. Laat het me zien. Ik ben jong. Ik ben slim. Ik kan het leren...’

De man keek naar Ryo. Hij glimlachte niet. Het leek alsof hij de vurige woorden van de jongen serieus nam. Een paar seconden lang keek hij Ryo in de ogen voor hij begon te praten. ‘Je kunt niet met me mee. Ik kan je nergens heen brengen. Je hoort in het dorp en je hebt familie. Als ik je met me mee zou nemen, en dat kan ik niet, maar als ik het wél deed, dan zouden je ouders zich zorgen maken. Ze zouden kunnen denken dat de straatrovers je uit wraak met zich hadden meegenomen. En bovendien ben je er niet klaar voor. Je hebt niets anders bij je dan de kleding die je draagt. En daarbij ben je te jong. Hoe oud ben je?’

‘Ik ben twaalf, ziet u? Al bijna een man. Ik ben geen kind meer. Het is bijna tijd voor me om mijn eigen weg in het leven te zoeken. En vandaag, toen ik u met die straatrovers zag, toen wist ik het, besepte ik het. Ik dacht bij mezelf: “Dat is mijn weg. Dat is wie ik wil zijn en wat ik wil doen. Ik wil een krijger zijn zoals u.”’ Ryo zweeg even en wachtte op een antwoord.

‘Vechten is geen goede weg,’ zei de man bedachtzaam. ‘Het leidt tot een leven vol eenzaamheid en brengt je naar slechte plekken vol verdriet, ellende en pijn. Je vader is pottenbakker. Jij zou ook pottenbakker kunnen worden, net als hij. Dat is een goed leven, een rijk leven, een dankbaar leven, waarin je dingen maakt en mensen vreugde en betekenis kunt brengen. Dat is zoveel beter dan het leven van een krijger. Een goede pottenbakker wordt gewaardeerd door zijn mensen.’

‘Maar een held ook,’ zei Ryo snel. ‘En ik zou graag een held willen zijn, net als u.’

‘Luister,’ zei de Vreemdeling resoluut. ‘Je kunt niet met me mee. En waag het niet om het te proberen. Je hebt gezien wat ik kan. Ik kan je met gemak om de tuin leiden. Ik kan mezelf laten verdwijnen in de bosjes zodat je me nooit zult vinden. Ik ga nu verder. En jij gaat terug naar je dorp. En je zult me waarschijnlijk nooit meer zien.’

‘Maar ik zal u nooit vergeten,’ zei Ryo beslist. ‘En als ik ouder ben, zal ik een manier vinden om net zo te worden als u. Er moet ergens iemand zijn die het me kan leren. Ik zal hem vinden en net zolang oefenen tot ik het kan. Op een dag zal ik zijn zoals u.’

‘Nou,’ zei de man. Er klonk een zucht door in zijn stem, een gevoel van overgave. Alsof hij de ernst in de stem van deze jonge knaap misschien wel had gehoord. ‘Vooruit dan. Als je het echt zeker weet, luister dan en onthoud wat ik zeg. Ik zeg het maar één keer. Laat het een jaartje rusten. Totdat je dertien bent. En dan, als je ouders het toestaan, pak je een tas in met kleding en voedsel en ga je naar de Koude Berg. Ga op zoek naar de Kluizenaar. Als je hem vindt, vertel je hem wat je wilt, mocht je dat nog steeds willen. Als je hem niet kunt vinden, ga je terug naar huis en leer je pottenbakker te worden, aangezien dat waarschijnlijk een betere weg voor je is. Maar je zult doen wat je zelf wilt. Die keuze is aan jou.’

Nu moet je me laten gaan. Ik moet een reis maken en een belofte nakomen. Ik moet echt weg. Ga terug naar het dorp voordat de mensen zich zorgen om je gaan maken. Ze zijn erg geschrokken. Je zou bij ze moeten zijn. Ga en wees bij je familie. Ga nu.'

De woorden van de man waren zo duidelijk, zo resoluut, en hij kwam zo vastberaden over dat Ryo hem wel moest gehoorzamen. Toen de man zich omdraaide keken ze elkaar nog één keer aan, en Ryo voelde iets bijzonders tussen hen, alsof hun levens nu op de een of andere manier met elkaar verbonden waren. Het was een vreemd gevoel, een plotselinge ingeving. Hij had er geen bewijs voor, maar Ryo had het gevoel alsof zijn leven vandaag was veranderd, een andere richting had genomen. Het leek alsof zijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn. Was dit nou dat 'volwassen worden' waar ze het steeds over hadden? Of was het iets anders? Iets wat minder gebruikelijk was? Iets bijzonders? Hij kon het niet weten. Maar de Ryo die nu terugkeerde naar zijn dorp was niet meer het gretige jongetje dat als een malle op zoek was gegaan naar de Vreemdeling. Zijn vertrek was wanhopig en snel geweest. Zijn terugkeer was traag en bedachtzaam. Toen hij thuiskwam, waren de mensen in zijn dorp blij om hem veilig terug te zien. Maar niemand zag de verandering in hem.

*Dit is het verhaal van een jongen die op reis gaat.
De wijsheid die hij vindt gaat verder
dan hij had durven dromen.*

Ryo woont in een middeleeuws dorpje en is voorbestemd om pottenbakker te worden. Maar als hij op een dag ziet hoe de geheimzinnige Vreemdeling een groep rovers verslaat, weet hij dat zijn lot ergens anders ligt: hij wil een dappere krijger worden. De mysterieuze man vertelt hem dat hij op reis moet gaan naar de Koude Berg. Zo begint Ryo aan een bijzondere reis, die hem brengt bij de Kluizenaar, en uiteindelijk bij de orde van de Verborgenen, die het onrecht bestrijdt. Ryo leert dat een dappere strijder zijn niets te maken heeft met wraak of bloedvergieten.

'Prachtig geschreven in een sobere stijl, en doortrokken van vredige wijsheid.'

– FINANCIAL TIMES

'Mittons woorden stromen vrij en gemakkelijk en lezen als een poëtisch lied.'

– THE INDEPENDENT

'Spannend en krachtig, een kostbaar boek.'

– THE TIMES

www.uitgeverijcallenbach.nl

C
UITGEVERIJ
CALLENBACH